

SITUASJONEN I INDOKINA OG UTVIKLINGA I DET ANTI-IMPERIALISTISKE ARBEIDET I NORGE

**Studieopplegg
for FNL-grupper og kontakter**

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM,
Boks 558, Sentrum,

Oslo 1

www.pdfarchive.no (2026)

PRIS: Kr 1 -

GODT NYTT ÅR !

Det gamle året brakte med seg forandringer både i Indo-Kina og i Norge, som legger et godt grunnlag for ny framgang i Solkoms arbeid denne våren. Men framgangen vil ikke komme av seg sjøl. Det skal innsats til, og om denne innsatsen skal bli målretta, må vi forstå hva vi gjør og hvorfor vi gjør det. Vi må studere de forandringene som er skjedd i Indo-Kina og i Norge og vurdere vårt arbeid ut fra det. Vi må analysere situasjonen og problemene i fronten og så sette opp våre nærmeste oppgaver.

Landsstyret har gjennomført en slik grundig diskusjon ved årsskiftet og er ut fra det kommet fram til at det er riktig å sette opp en ny hovedoppgave for vårens arbeid, nemlig propaganda for organisering. Vi mener at denne hovedoppgava er den som vil løse flest av gruppene's og kontaktene's problemer og best kunne bringe Solkoms arbeid framover. Vi har dessuten satt opp foreløpige forslag til hovedparoler for våren.

Hensikten med dette studieopplegget er å gi aktivistene mulighet for å gjennomføre en tilsvarende diskusjon og legge et skikkelig grunnlag for vårens arbeid. Skal den nye hovedoppgava få noen verdi, må alle forstå hvorfor den er satt opp, og aktivistene må finne ut hvordan de skal tillemppe den ut fra de lokale forhold.

En hovedoppgave er aldri mer enn en fellesnevner for fronten, den oppgava vi mener vil løse flest

problemer for flest grupper og kontakter. Studieopplegget skal leses av alle aktivister, og grupper og kontaktgrupper skal gjennomføre studiemøter på det. (Det vil neppe greie seg med et møte - to er nok minimum for de fleste, men det må gruppene vurdere sjøl). Prøv hele tida å gjøre studiene så målretta som mulig - særlig på det siste brevet. Og husk - idéer og kritikk må folk ikke holde kjeft om - få det fram i diskusjonen i gruppa og til Landsstyret.

Første nummer av FNL i Norge var levert ferdig til nå, med stoff om hovedoppgava for våren. Vi fant at det var riktig å sende dette ut som et studieopplegg i stedet for å få en skikkelig diskusjon på det.

Første nummer av FNL i Norge vil da komme seinere, dvs. ut i februar og vil inneholde mere praktiske råd og, forhåpentligvis, reaksjoner fra grupper og kontakter på den nye hovedoppgava.

BRUK STUDIENE TIL Å FORBEDRE DET ANTI-IMPERIALISTISKE ARBEIDET!

Lykke til!

Anti-imperialistisk hilsen

FNL i Norge-red.

BREV 1.: SITUASJONEN I INDOKINA OG VERDEN FORØVRIG

Folkets krefter seirer over USA-imperialismen

BREV 2.: SITUASJONEN I NORGE

Øket kamp - øket bevissthet

BREV 3.: HOVEDOPPGAVA FOR VÅREN

BREV I:

SITUASJONEN I INDOKINA OG VERDEN FORØVRIG

FOLKETS KREFTER SEIRER OVER USA-IMPERIALISMEN

INNLEDNING

Utgangspunktet for Solidaritetskomiteens arbeid er solidaritet med Vietnams folk. Derfor må vi alltid legge vekt på å analysere situasjonen i Vietnam. Men situasjonen i Vietnam er ikke upåvirkelig av ha

kelig av hva som skjer i verden forøvrig og omvendt; det som skjer i Vietnam har hatt og har stor betydning for kampen mot USA-imperialismen i andre land.

I verden i dag har vi en grunnleggende motsetning mellom på den ene side USA-imperialismen og på den andre siden verdens undertrykte folk. Det er denne motsetningen som i flere år har kommet til uttrykk i Vietnam gjennom det vietnamesiske folkets frigjøringskamp. Men gjennom invasjonen av Kambodsja, gjenopptakning av terrorbombinga mot DRV samt den økende aggresjonen mot Laos, har USA-imperialistene utvidet krigen til hele Indo-Kina. Dette har ført til at frigjøringskampen har utviklet seg kraftig i hele Indo-Kina. Motsetningen mellom USA-imperialismen og de tre indokinesiske folkene har derfor blitt skjerpet avgjørende i løpet av 1970. For å legge opp en riktig politisk linje i vårt arbeid må vi ha klart for oss begge sidene i denne motsetningen, og vurdere den ut fra forholdene både i Indo-Kina og i USA.

SITUASJONEN I INDO-KINA

1. Sør-Vietnam

Gjennom dannelsen av Pk ble den væpnede og politiske kampen samordnet og står nå under en enhetlig ledelse. I følge bladet "Vietnam" nr. 152 (Xinhua)

Hanoi 1970) drepte eller såret frigjøringsstyrkene i sør (PLAF) 230 000 fiende-tropper, hvorav 70 000 amerikanske, bare i løpet av første halvdel av 1970. I

følge samme kilde har USA-baser over hele Sør-Vietnam vært utsatt for kontinuerlig angrep. Noen virkelige store offensiver som Tet-offensiven i 1968 har imidlertid ikke funnet sted.

At 1970 først og fremst har vært periløus år i Sør-Vietnam på det militære området, skyldes for det første at det avgjørende militære vendepunktet i Vietnamkrigen fant sted i og med Tet-offensiven, og for det andre at fienden tok til å tillempre en en av taktikk og strategi: "pasifisering" og "vietnamisering", samtidig som USA spredte styrkene sine over et større område - hele Indo-Kina. "Vietnamiseringen" er et ledd i den såkalte Nixon-doktrinen og går i Sørøst-Asia ut på at asiater skal bekjempe asiater. USA vil fortsatt beholde sine baser i Sørøst-Asia, samtidig som Japan skal inn ta en mer sentral rolle som juniorpartner for USA-imperialismen, på samme måte som Vest-Tyskland gjør det i Europa. I Vietnam betyr "vietnamiseringen" at krigen at USA-soldatene trekkes ut av kamp-handlingene på bakken og erstattes av Saigon-bæren og allierte tropper, mens USA sørger for flystøtte. Sammen med "vietnamiseringen" legger imperialistene vekt på "pasifisering", som i praksis innebærer at befolkningen i hele landet deporteres til områder Saigon-jurisdiksjonen tror de kontrollerer og innføres i såkalte "strategiske landsbyer". De frigjorte områdene utsettes hele tiden for intens

bombing og angrep med avlingsgifter etc.

Nixon-doktrinen er en tapers doktrine og ingen egentlig ny strategi for imperialistene.

- Splitt og hersk; la de andre slåss, mens vi tjener på det - dette har imperialistene alltid søkt til når det har blitt dyrt for dem å holde kontrollen sjøl.

Årsaken til "vietnamiseringen" er den sterkt forverrede situasjonen for USA-imperialismen både i Vietnam og i USA og verden forøvrig. Dette vil bli belyst ytterligere seinere i brevet.

For frigjøringsstyrkene er det likevel alltid den vanskeligste perioden rett etter at fienden har lansert en ny strategi. Den innevarsler en ny situasjon og betinger en ny strategi også fra folkets styrker. Dette er en av årsakene til at det ikke nå raser omfattende slag over hele Sør-Vietnam. På det nåværende tidspunkt er krigføringa preget av mange lokale og mindre oppgjør. Som nevnt konsentrerer USA-styrkene seg for det meste om krigføring fra lufta, bombing og giftspredning, mens Saigon-hæren skal ta seg av krigen på bakken. Dette er som en skjønner en krigføring som ikke krever en halv million amerikanske soldater. Forfatningen de amerikanske soldatene i Vietnam nå befinner seg i, er heller ikke særs mye å satse på. Ifølge Newsweek (11/1-71) bruker nå over halvparten av soldatene en eller annen form for narkotika (fra hasj til heroin), og kampmoralen er elendig. I en tid med svær økonomiske problemer er det dessuten et lønnsomhetsspørsmål for USA-imperialismen å trekke ut et par hundre tusen mann. De håper å falle tilbake på marionett hæren, som er bygget opp med omfattende mobilisering i de Saigon-kontrollerte områdene. Men der vil det nok vise seg at de forregner seg.

I de besatte områdene har en omfattende økonomisk krise ført til en ny og omfattende opposisjon mot Thieu-Ky-Khiem-juntaen. Det er derfor ikke så rart at hemmelige CIA-rapporter som har kommet

vietnamisering

ut, snakker om at det overalt skal kry av "FNL-agenter" (Se FV nr. 4,-70); bare i hæren skal det være 30 000. Det som er ganske klart er at misnøyen med det råtnete Saigon-regimet i de besatte områdene er større enn noengang. Organisatorisk ga det seg i året som gikk bl.a. utslag i dannelsen av "Folkefronten for fred" og et par andre interesseorganisasjoner, for kvinner, krigsinvalidere og studenter. Den framvoksende opposisjonens fremste krav er ikke bare mer menneskeverdige levekår og arbeidssforhold, men total amerikansk tilbaketrekking og snarlig slutt på krigen. Det var på denne bakgrunn at PRRs 8-punkts-forslag ble framlagt. Dette forslaget, som var et oppriktig forsøk på å bringe Parisforhandlingene framover, samsvarer med de dype ønsker om fred fra det store flertall av befolkningen i Vietnam. Forslaget setter fram en frist for total tilbaketrekking av de amerikanske styrkene (30. juni 1971) og går inn for dannelsen av en bredt sammensatt midlertidig koalisjonsregjering, der også folk fra Saigon-administrasjonen som står for fred, uavhengighet, nøytralitet og demokrati kan være med. Unntatt er sjøslaget USA-lakeiene Thieu, Ky og Khiem. Nixon har ikke villet svare direkte på dette forslaget, men har i stedet lansert et 5-punktsforslag, som til og med blir kritisert av liberale aviser som Dagbladet og som best kan karakteriseres som en fredsbloff myntet på opposisjonen i USA. Det går ikke inn på kjernen i PRRs

forslag, nemlig tidspunkt for tilbaketrekningen og dannelsen av en midlertidig koalisjonsregjering, men vil at den nåværende situasjon skal fastfrys og ber indirekte vietnameserne om å legge ned våpnene under påskudd av en ny "Geneve-konferanse".

Svært få stater sluttet opp om Nixons "fredsforslag". (Helhjertet støtte bare fra marionettene i Sør-Vietnam, fra Sør-Korea, Japan og Australia.) Til og med gamle "fredsmeklere" som England, India, Sovjet og Jugoslavia lot være å kommentere eller avviste planen. Noen uker i forveien hadde PRRs 8-punktsforslag for fred vunnet langt større anerkjennelse enn noen annen fredsplan fra noen part i Vietnam-konflikten. Ikke bare folkelige og progressive organisasjoner over hele verden støttet den, men for første gang uttalte noen vestlige regjeringer seg anerkjennende om fredsforholdene anerkjennende om PRRs stilling seg anerkjennende om PRRs standpunkter (Sverige, Frankrike, Finland)

PRR har utvidet det vietnamesiske folkets kontakter med stadig flere land, og mer enn 25 nasjoner har anerkjent PRR som eneste representant for befolkningen i Sør-Vietnam. Informasjonskontorert finnes nå i Frankrike, Sverige, Danmark, Finland og Norge.

2. Nord-Vietnam

Terrorbombingene over DRV er blitt gjenopptatt i stor skala. USA-imperialistene har stadig bombet nord for demarkasjonslinjen mellom Sør- og Nord-Vietnam, selv under den offisielle "bombestansen" Sør- og Nord-Vietnam, selv om det offisielt har vært "bombestans", og disse angrepene ble intensivert fra tidlig i 1970. Den 2. til 3. mai angrep f.eks. 128 USA-fly 2 provinser. Den 22. november rettet så USA-fly plutselige angrep mot tett bebodde arealer også lenger nord i landet (Byen Hai Phong, provinsene Quang Ninh og Hoa Binh) Mellom 200 og 400 fly deltok i dette angrepet og over 1000 bomber ble sluppet over DRV, blant annet splintbomber (iflg. PRRs inf.-kontor i Oslo)

Men befolkningen i Vietnam er fast besluttet på å følge Ho Chi Minhs ord: "Befri Sør-Vietnam, forsvare Nord-Vietnam og gjenforene landet". I flyangrepet 22. nov. ble 3 jetfly og 1 helikopter skutt ned, folket i Nord-Vietnam har styrket beredskapen på alle plan og er vel forberedt på å møte nye angrep.

Disse terrorhandlingene fra USAs side har blitt fordømt av hele den progressive Vietnam-opinionen, med demonstrasjoner verden over (bl.a. i Oslo), og bidro dermed til å isolere USA-imperialismen ytterligere.

3. Laos

Tidlig i 1970 blusset det raskt opp i Laos. Pathet Lao gikk inn i Krukkosletta, verdensopinionen våknet til liv ved USAs forsvarsminister Lairds invasjonstrusler og de vidtgående avsløringer av USAs "spesialkrig" i landet. USA våget ikke intervensjoner å gjøre i Laos, derimot intensiverte de bombetoktene.

Under offensiven på Krukkosletta uskadeliggjorde Pathet Lao 10 700 fiendesoldater og 94 fly. I alt er ca. 2/3 av landområdene befridd. USA-imperialistene gjennomfører ca. 400 bombetokter daglig mot de befrie områdene gjennomfører ca. 400 bombeopdrag daglig mot de befrie områdene. Det finnes ca. 12 000 USA-soldater i landet (Såkalte militære "rådgivere"), ved siden av Thailandske tropper og såkalte "spesialister" fra Filippinene, Sør-Vietnam og Japan. I løpet av 1970 har frigjøringsfronten Neo Lao Haksat ikke bare befestet de frigjorte områdene, men slått tilbake USAs og CIAs "spesialkrigere" fra Long Cheng i nordvest til Boloven-sletta i sørøst. Byene Attopen og Savannakhet ble i 1970 befridd. Det var derfor ut fra en styrkeposisjon at Neo Lao Haksat-lederen, prins Souphanouvong tok et fredsinitiativ overfor prins Souphana Phouma i Vientiane-administrasjonen. Men press fra USA og sterkt USA-vennlige krefter på Phouma har gjort videre diskusjon foreløpig har

4. Kambodsja

Ser vi på det året som er gått, er det ikke tvil om at hendelsene i Kambodsja betydde mest for utviklingen i hele Indo-Kina. Siden kuppet 18.mars som ble gjennomført av Lon Nol/Sirik Matak-klikken med CIAs støtte, har landet vært herjet av krig og bombing. Men umiddelbart etter kuppet ble motstandskampen organisert og på oppfordring av statssjefen Norodom Sihanouk ble Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront dannet (FUNK). Den har til oppgave å styrte kuppregimet, kaste USA-"rådgiverne" og deres lakeier ut av landet og bygge et fritt, nøytralt og demokratisk Kambodsja. FUNK står under ledelse av Sihanouks eksil-regjering. For å redde det vaklende Lon Nol-regimet invaderte USA-imperialistene Kambodsja i første uka av mai med 50 000 USA- og Saigon-soldater. Dette ble møtt med en storm av protester over hele verden og førte til et markert oppsving i den anti-imperialistiske kampen. Bl.a. derfor ble USA nødt til å trekke ut de amerikanske soldatene, og omsatte "vietnamseringstrategien i praksis også i Kambodsja: Lon nol- og Saigon-soldater slåss på bakken, USA-styrkene gir flystøtte og bomber de frigjorte områdene. Men situasjonen er alt annet enn gunstig for USA-imperialistene i Kambodsja. I slutten av 1970 er allerede ca. 2/3 av landet under FUNKs kontroll. De store krigsbyrdene amerikanerne har pålagt sine marionetter i Saigon, Bangkok og Phnom Penh har allerede framkalt umiskjennelige symptomer hos dem som uvegerlig vil lide nederlag: Krigstrøtthet, kampudyktighet, oppløsning av disiplin. Saigon-soldatenes plyndringer i Kambodsja har vært så grove og hensynsløse at de til og med er blitt omtalt i den norske pressa. Godt propaganderte og oppblåste "offensiver" kan ikke lenger skjule hvor svakt Lon Nol/Sirik Matak-klikken står. På den andre side går FUNKs nasjonale frigjøringsstyrker (NLAF) fram over

hele landet, sjøl om de i naturlig geriljastil trekker seg unna når fienden angriper. Sihanouk tok derfor ikke munnen for full da han for litt siden sa på en pressekonferanse i Peking at NLAF kunne rette angrep mot hvem som helst, hvor som helst og til enhver tid. Et annet bevis på framgangen i kampen, er at flere og flere av Sihanouks eksilregjerings medlemmer nå flytter inn i selve Kambodsja.

5. Den indo-kinesiske enhetsfronten

I Indo-Kina førte kuppet og invasjonen av Kambodsja til en forverret situasjon for USA-imperialistene. Svaret på Nixons blinde forsøk på å unngå sitt endelige nederlag ved å utvide krigen, var en samling av de tre indo-kinesiske folkene i en felles kampfront. Vissheten om den felles fienden og den felles kampen førte til at det 24. og 25. april ble holdt en konferanse et sted på grensen mellom Laos, Vietnam og Kina. Dette er den såkalte "indo-kinesiske toppkonferansen", der bl.a. de øverste representanter fra DRV, PRR, Neo Lao Haksat og Kambodsjas eksilregjering deltok. Et meget viktig dokument ble undertegnet der det understrekes at det må føres en felles kamp mot de indo-kinesiske folkenes hovedfiende: Den krigerske og aggressive USA-imperialismen. I Indo-Kina i dag er det altså en grunnleggende motsetning mellom USA-imperialismen og de indokinesiske folkene. Denne motsetningen løser folket gjennom væpnet frigjøringskamp, og vi kan i dag se at tendensen er at det er folket som seirer og at USA-imperialismen er på defensiven.

SITUASJONEN I USA

Siden 1967 har forsvarskostnadene for USA's angrepskrig i Vietnam offisielt gått opp til ca. 30 milliarder dollar pr. år, som er 30-35% av de totale forsvarskostnadene. Fra 1964 til 1966 steg vinstene i forsvarsindustrien med mer enn 100%. Men om storselskapene i USA har notert rekordgevin-

ster på krigsproduksjonen, så har USA som nasjon tapt på Vietnamkrigen. Alt siden begynnelsen av 50-tallet har USA hatt et underskudd på betalingsbalansen, hovedsaklig p.g.a. USA's militære nærvær utenlands og den militære og økonomiske hjelpen til marionettregimer. I 1969 var underskuddet hele 7,2 milliarder dollar. Dette store underskuddet er altså Vietnamkrigen hovedsaklig årsaken til.

Følgende andre faktorer peker på at USA er på vei inn i en meget alvorlig økonomisk krise:

- (i) Arbeidsløsheten har vist en stigende tendens og gikk i september 1970 opp til hele 5,5% (U.S. News & World Report 21/9-70), dvs. 4,3 millioner amerikanere er uten arbeid.
- (ii) Inflasjonen er hele 6-7%, som er langt over det normale for USA.
- (iii) USA's andel av verdens gullreserver har sunket.
- (iv) Skattebyrdene på folket har økt, kjøpekraften har minsket og detaljsalget gått ned.

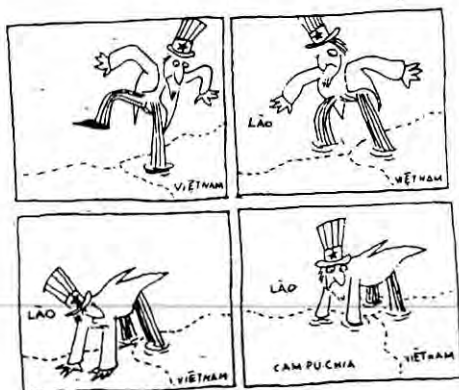
Det er som alltid folket som må betale for imperialistenes krig: med senkede reallønner og økt arbeidsløshet. Samtidig med pris-stigningen er det nedgang i deler av den ikke-militære produksjonen. Alvorligst er tilbakegangen på produksjonen av TV og radio, men også for biler (Newsweek 12/10-70 og Time 26/10)

For første gang i USA's historie inntreffer en økonomisk tilbakegang midt under en pågående krig. Kriger har jo alltid - som også Vietnamkrigen i begynnelsen - øket produksjonen og stimulert USA-imperialismens økonomi. Kriegen i Indo-Kina begynner altså å nå grensen for hva som er lønnsomt. Dette har ført til at motsetningene innenfor monopolistklassen i USA har økt. En voksende gruppe monopolkapitalister er blitt "motstandere" av krigen - ikke fordi det er en forbrytersk angrepskrig, men fordi den skader USA's økonomi. Kampen mellom

"hauker" og "duer" i USA's kongress er et uttrykk for denne motsetningen. Nixon-administrasjonen representerer de interesser som vil ha en forlengelse av krigen, mens alle slags motstandere av denne politikken har hatt den mest merkbare framgangen det siste året. Dette ga seg da også utslag i høstens "mellomvalg", der Nixon som den første amerikanske president i nyere historie måtte kast seg aktivt inn i en mellomvalgkamp for ikke å tape unødig terreng i Senatet. Nixon har fortsatt store vansker med å få halt i land de mest nødvendige krigsbevilgninger i Senatet til regimer som Lon Nols, Thieu-Ky's, Sør-Korea's og til Israel og Jordan.

Når den amerikanske monopolkapitalen og dens redskap staten forsøker å løse byrdene over på det amerikanske folket, møter den aktiv motstand. Høsten 1970 streiket mer enn 400-000 General Motors-arbeidere i nesten 3 måneder og påførte monopoler og staten flere hundre millioner dollars i tap og en produksjonsnedgang på opptil 3% på én måned.

Den tidligere så aktive anti-krigsbevegelsen er heller ikke død, om man skulle fått det inntrykk av vanlig nyhetsformidling. Det er naturligvis riktig at "tilbaketrekkingspolitikken" i forbindelse med grad har mildnet noe av

den mest spontane reising mot krigen, særlig på universitetene. Men på den andre sida har den økonomiske krise som følge av krigen i Indo-Kina skapt livskraftige kimer til en langt kraftigere og farligere opposisjon mot Nixon-administrasjonen og USA-imperialismen. Samtidig har afro-amerikanere, mexikanere, puertoricane og indianere organisert seg og våget å ta opp en militant kamp for sine interesser som undertrykte nasjonalitets folk. - Iflg. flere amerikanske blad skal deserteringsprosenten i de amerikanske styrkene ha steget fra

2,91% i 1968 til 4,24% i 1969. For 1970 hadde alt 81000 desertert bare de 9 første månedene. Idag finnes det over 70 forskjellige soldatorganisasjoner som fører kamp mot myndighetenes militarisme og krig.

Hittil har "haukene" i Kongressen i hovedsak gått seirende ut av stridene. For hva skulle et fullstendig nederlag og tilbaketreking fra Indo-Kina bety for USA-imperialismen? Jo, det ville oppmuntre de anti-imperialistiske kreftene over hele verden og veien ville ligge åpen for enda større nederlag i framtida. Dette trosser USA's politiske ledere, og det er derfor riktig å si at de fremdeles har Domino-teorien som sin ideologiske rettesnor ("faller Vietnam, så faller Laos, så faller"). USA-imperialistene skjønner betydningen av forbildet Vietnam for andre folk i verden. Derfor forsøker de med alle midler å bite seg fast i Vietnam. USA-imperialismen har følgelig ikke blitt moderert eller liberalisert, men er fortsatt aggressiv og ekspansiv, sjøl om Nixon velger å kalle sin Asia-politikk for "ny".

Alle amerikanske etterkrigs-presidenters doktriner har vært uttrykk for den aktuelle situasjon USA-imperialismen har stått opp i og hvilken strategisk kurs den ville følge i tida framover. Nixon-doktrinens "indirekte aggresjon" er her ikke noe unntak. Men imperialistene undervurderer folkets styrke. I Kambodsja

visste patriotene hva de skulle gjøre da Lon Nol tok makta: startet frigjøringskampen, samle folket, innta landsbygda og yte langvarig motstand.

USA-imperialistene kommer før eller seinere til å bli tvunget til å forlate Indo-Kina på samme måte som de franske kolonialistene ble det. Både situasjonen i Indo-Kina og den økonomiske og politiske krise i USA viser at USA-imperialismen er på defensesiven.

SITUASJONEN I VERDEN FORØVRIG. Sørøst-Asia

Sørøst-Asia vil ennå i den nærmeste framtid utgjøre et brennpunkt for kampen mot USA-imperialismen. De strategiske grunner er klare: innringning av de sosialistiske land i Asia, først og fremst Kina, de veldige og tildels utnyttede naturrikdommene, den billige arbeidskrafta, oljen i havet osv. er for verdifulle til å gi slipp på for USA-imperialismen frivillig. Men sterkere er likevel i lengden den kraft som bærer en rettfærdig sak: folkenes frigjøring. Enheten mellom folkenes i Indo-Kina, Folkerepublikken Kina og Nord-Korea er idag ryggraden i de asiatiske folkenes kamp. Om styrkeforholdet ennå mange steder er til USA-imperialismens fordel, vil dette vende seg til de små nasjoners fordel i løpet av kampen.

Japan.

I det nordøstre hjørne av Asia har USA-imperialismen greidd å gjenopplive grunnstammen til en ny japansk militarisme og imperialism. Sato-regjeringa har alt begynt å "bekymre" seg for Korea og Taiwan. I det lange løp håper USA på en japansk overtakelse av mye av det "sikkerhetsmessige ansvar i Asia". Japanske "militærspesialister" har dukket opp på slagmarka i Indo-Kina og japansk storkapital har i stor stil invadert land etter land i Sørøst-Asia, Thailand, Sør Korea, Taiwan, Indonesia osv. I Indo-Kina spørsmålet har Sato erklært at Japan er "beredt" til å spille en mer "aktiv rolle".

Sosialimperialismen.

Sosialimperialismen er fortsatt en av USA-imperialismens forbundsfeller. Kina er den felles fienden, men til tross for 30 stasjonerte

divisjoner på grensa mot Kina, er den overhengende krigsfaren brakt noe i bakgrunnen. Kinesisk diplomati det siste året har lagt vekt på å knytte samband med så mange land som mulig som ønsker å føre en politikk uavhengig av de to "supermakter". Dette har redusert Sovjets innflytelse i en del land i Asia og Afrika, ikke minst var alliansen Kina-Korea-Indo-Kina en direkte avvisning av samarbeidet Washington-Tokio-Moskva.

Fra tidligere å snakke høyt og ofte om "kollektivt sikkerhetssystem i Asia", har Sovjet-lederne i det siste av taktiske grunner valgt å tre stillferdige fram, men ikke desto mindre i sine egne imperialistiske interesser. Fortsatt diplomatisk forbindelse med Lon Nol-Sirik Matak-klikken, støtte til militærstyret i Indonesia, investeringer i Malaysia, våpen til Burma, baser i India og sterk interesse for Singapore, er noen eksempler på den falske støtten Sovjet-lederne gir Asias folk. Det mest slående eksempel på falsk internasjonal solidaritet er likevel forholdet til Lon-Nol styret. Seinst i Arbeiderbladet 3/12 sto det å lese at Sovjet sender kjøretøyer til Phnom Penh. Sovjet har ennå ikke anerkjent Sihanouk's eksilregjering. - Som vi skjønner når vi skjærer igjen nom all formell støtte i ord fra Sovjet-lederne og den materielle støtten de av opinionen er blitt tvunget til å gi Vietnam, så er sosialimperialismen fortsatt en av USA-imperialismens støttepillarer. Overfor de kjempende revolusjonære folk og bevegelser står USA og Sovjet - om ikke i forening i ett og alt - så i alle fall på den gale siden, for status quo, "ro og orden", hver for sine egne interesser.

Palestina.

Høsten 1970 reiste det palestinske folk seg til forsvarskamp mot de reaksjonære kreftene i Jordans og USA-imperialismens forsøk på å knuse geriljaen og på den måten hindre palestina-arabernes rettferdige kamp. Så kraftig slo den palestinske geriljaen fra seg at USA for alvor følte seg uttrykk på vegne av sine veldige interesser i området og øyeblikkelig satte Midelhavsstyrken og flybårne divisjoner i Vest-Tyskland i alarmberedskap. Men av direkte aksjoner fra USA-imperialismens side ble det bare med dette. P.g.a. kraftige reaksjoner verden over, bl.a. innenfor de amerikanske styrkene i Vest-Tyskland, våget ikke Nixon å la amerikanske styrker foreta seg det samme som i Domingo-republikken i sin tid: "redde amerikanske liv" ved åpen intervensjon. I likhet med vietnameserne hadde et lite folk, palestinerne, ikke latt seg avskrekke av "supermaktenes" press og trusler.

Latin Amerika og Afrika.

Her kan vi se en oppvåkning av den anti-imperialistiske kampen, men den er likevel mindre omfattende enn i Sørøst-Asia og Palestina. Folkene i Latin-Amerika og Afrika retter likevel slag mot USA-imperialismen og andre imperialistiske stater. Særskilt i Portugals afrikanske kolonier føres en framgangsrik frigjøringskamp.

Lusaka-konferansen.

I høst fant Lusaka-konferansen for alliansefrie stater i Asia, Afrika og Latin-Amerika sted. Sjøl om flere av de representerte stater neppe kan betegnes som "alliansefrie" fra USA-imperialismen (f.eks. Indonesia, Singapore, India, Nigeria), ble det likevel nærmest enstemmig vedtatt en resolusjon som skarpt kritiserte "supermaktenes" politikk mot små land, USA's imperialisme i Vietnam, Jordan m.m.

FN.

Også de internasjonale organer taper USA terreng og blir mer og mer isolert for hver dag som går. I FN var det ved høstens avstemming for første gang rent flertall for Kina på bekostning av USA's Chiang Kai-Shek-klikk. På den diplomatiske arenaen måtte USA døyve nye nederlag i sin fallitt-dømte Kina-politikk. Det måtte være hardt for USA-imperialistene å se "allierte" som Canada, Italia og Etiopia anerkjenne folkeregjeringa i Peking og dermed nekte å la seg diktere av Washington.

KONKLUSJON

USA-imperialismen befinner seg i en ytterst trengt posisjon, militært såvel som politisk. Det er idag bare fascister som åpent tør støtte den. Økonomisk er USA inne i en krise.

Vi vet at USA-imperialistene til tross for sine uløselige problemer ikke vil innstille sin aggresjon frivillig. Derfor er organisert kamp mot dem nødvendig.

Over hele verden vokser den anti-imperialistiske bevegelsen. Idag er det folkene i Indo-Kina som hardest og mest framgangsrikt angriper USA-imperialismen, hvis svakeste punkt følgelig er Sørøst-Asia. Men som dette brevet har vist, er USA-imperialismen sett under ett på defensiven i verden, sjøl om den langt fra er slått. Det er idag folket som har styrket sin stilling og som nå står overfor den store oppgaven å skape en samordnet, verdensomspennende kampfront mot USA-imperialismen. Det er derfor riktig som overskriften på dette brevet sier om hovedtendensen i verden idag: folkets krefter er sterkere enn USA-imperialismen.

Vår oppgave idag må derfor bli å forene alle som kan forenes til kamp mot USA-imperialismen, og vårt utgangspunkt må være Indo-Kina, da dette er USA-imperialis-

mens svakeste punkt.

Derfor:

La enhetsfronten i Indo-Kina bli vårt forbilde, og la oss delta aktivt i kampen mot USA-imperialismen under kravene (parolene):

USA UT AV INDO-KINA - ANERKJENN FOLKENES REGJERINGER!

BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!

Kilder:

Foruten de som er angitt i teksten, er dette brevet basert på lesning av vietnamesiske, kinesiske og amerikanske tidsskrifter i løpet av 1970:

"Vietnam Courrier" (Hanoi)

"South Vietnam in Struggle" (FNL-organ)

"Peking Review" (Peking)

"Hsinhua News Agency" (kinesisk telegrambyrå)

"Newsweek" (USA)

"The Mirror" (Singapore)

"For Vietnam" (Norge)

"Vietnam-bulletinen" (Sverige)

og diverse artikler i norske aviser.

Spørsmål:

1. Hva er bakgrunnen for at USA-imperialistene måtte innlede den såkalte "vietnamiseringen" og hva er innholdet i denne strategien i Sørøst-Asia?
2. Hvorfor er det idag riktig at Solkom i sin propaganda legger økende vekt på krigen i hele Indo-Kina og ikke bare i Vietnam?
3. Diskuter ut fra dette studie-brevet hva situasjonen i Indo-Kina har å bety for de hovedparoler vi lanserer for våren.

BREV 2:

SITUASJONEN I NORGE

ØKET KAMP - ØKET BEVISSTHET

En skikkelig vurdering av de ytre forhold vi må arbeide ut fra, kan ikke nåye seg med verdenssituasjonen og situasjonen i Sørøst-Asia. Om vi ikke hele tida har klart for oss den politiske situasjon vi arbeider i i Norge, vil arbeidet fort bli tilfældig, og planløst. Dette er et forsøk på oppsummering av de viktigste politiske hendingene i Norge den siste tida, og hva de har hatt å si for det anti-imperialistiske arbeidet.

1970: OPPSVING I FOLKETS KAMP MOT MONOPOLKAPITALEN

Det som først og fremst har preget det siste året, i Norge og i hele Skandinavia, er en kraftig skjerpning av den faglige kampen. Det begynte med Kiruna ved årsskiftet. Utover våren bredde det seg raskt: en bølge av streiker over Sverige, Danmark og Norge. Norske arbeidere har tatt streikevåpenet i bruk igjen for alvor, og de har vist at det er like effektivt som før. Aksjonene i Odda, streiken i Sauda, på Norgas, ved Sporveien i Oslo; alle har gitt arbeiderne skikkelige resultater, resultater de hadde erfart ikke lot seg oppnå bare ved forhandlinger og "samarbeid" med ledelsen. Og de streikende arbeiderne har ikke bare oppnådd resultater i lønns- og arbeidsvilkår. De har også styrket andre arbeideres stilling ved seinere aksjoner. "Arbeidsretten" er avslørt og avfeid. Hele folket ser igjen at en streik er en streik, selv om ledelsen kaller den ulovlig. Et solidarisk streikekassesystem er allerede i funksjon. Arbeiderne er på vei til å gjenerobre streikeretten i praksis.

Det er ikke bare på bedriftene vi har sett et kraftig oppsving i kampen. Organiseringa av studenter og skoleelever i vår for

bedre økonomiske kår mobiliserte masser regjeringa opplagt ikke hadde drømt om, og brakte fram en helt ny enhet mellom yrkesskole/sykepleierelever og studenter. Også soldatene har for alvor gått til aksjoner for å bedre de økonomiske kår for seg sjøl og sine familier. Motstanden mot EEC har i høst for alvor blitt organisert igjen, og fått tilslutning fra alle kanter i folket - fra arbeidsplasser, bonde- og småbrukerorganisasjoner, fiskere, skoleelever og studenter.

Hovedgrunnen til dette store oppsvinget i folkets kamp er den reelle forverringa i levevilkårene, MOMS, prisstigning, to elendige lønnsoppgjør for arbeidsfolk - alt dette har vist hele folket hvor landet ligger. Monopoliseringa av kapitalen i Norge har lenge gått for seg med økende fart. Nå må imidlertid de store kapitaleierne skru farten ytterligere opp for å forberede seg på EEC, jfr. utviklinga i Drammens vassdraget. Storkapitalen må ha landet inn i EEC for å sikre videre økning i profitten, men først må den norske økonomien "tilpasses" til forholdene i EEC. Det vil si MOMS, prisstigning, hardere press på arbeiderne og altså hektisk "strukturrasjonalisering". Aksjonene og streikene er folkets svar på monopolkapitalens angrep.

FOLKETS POLITISKE BEVISSTHET ØKER

Det sterke oppsvinget i folkets kamp har sin bakgrunn i økonomisk forverring. Men det er flere ting som har vært med og gitt oppsvinget styrke. I de siste åra har det vokst fram en ny forståelse av den daglige kampen mot monopolkapitalen i Norge blant medlemmer av alle organisasjoner på venstresida og blant uorganiserte

progressive folk. Det har igjen utviklet seg en virkelig brei og bevisst anti-kapitalistisk bevegelse i Norge; anti-kapitalistisk ikke bare i teori, men i praksis. Dette har betydd at streikene og aksjonene ikke har blitt hengende i lufta politisk. De har fått retning og ledelse, og de streikendes syn er blitt spredd til resten av folket på tvers av hets og tilsøring i avisene. Innsamlinger og bevilgninger til streikekassene, overføringer fra den ene streikekassa til den neste, progressive studenters støtte til streikende arbeidere og Sauda-arbeidernes støtte til studentaksjonene; alt dette forteller at solidaritet ikke bare arbeidere imellom men også mellom studenter/skoleelever og arbeidere nå er mer enn et slagord

Den ekte politiske forståelsen hos store grupper har altså styrket den praktiske kampen. Men omvendt har den økonomiske forverringa og kamperfaringene styrket den politiske bevisstheten og forståelsen i hele det arbeidende folket - og det i langt sterkere grad. At prisstigning og økt arbeidspress er resultater av monopolkapitalens profittbehov, - at staten fungerer som monopolkapitalens tjener, både økonomisk (MOMS, statsbudsjett) og juridisk (Arbeidsretten, politiksaksjonen mot Norgas), - at EEC er et nytt apparat for den internasjonale monopolkapitalen mot folket i Europa - alt dette har

kampen gjort åpenbar for mye større grupper enn tidligere. Ikke minst gjelder dette store grupper av bygdefolk, som tidligere har hatt en tendens til å avfinne seg med "ulønnsomhet" i jordbruket og avfolkning som resultat av samfunnsmessige "naturlover".

SITUASJONEN I DET ANTI-IMPERIALISTISKE ARBEIDET

Oppsvinget i folkets kamp mot monopolkapitalen har også hatt positiv betydning for det anti-imperialistiske arbeidet. Går vi et par år tilbake, var det en tydelig kamp mellom to linjer i motstanden mot Vietnamkrigen: Den "pasifistiske" og den konsekvent anti-imperialistiske linja. Hovedinnholdet i den "pasifistiske" linja var en humanitær protest mot krigens redsler. Den var preget av manglende analyse av årsakene til krigen, forsøk på ikke å ta for åpent side for FNL-styrkenes kamp, og sterk vekt på "fred gjennom forhandlinger".

Kampen mot denne linja ble som kjent først ført og vunnet i Solkom (Landsm. '67), men i pressa, kringkastinga og i flere partiers propaganda etc. ble den "pasifistiske" linja holdt aktivt ved like. Solkom måtte derfor føre en dobbelt kamp; for det første mot USA-propagandaen fra konservativt hold, for det andre mot

den "pasifistiske" linja. Dessuten måtte fronten stadig møte direkte angrep som vanligvis bunnet i forskjellige partistridigheter utenfor fronten.

Det umiddelbare resultat av oppsvinget i kampen her hjemme sammen med invasjonen i Kambodsja har vært at den "pasifistiske" linja er likvidert som maktfaktor. Mange fler forstår og aksepterer en parole som "Bekjemp USA-imperialismen". Når folk ser hvordan den norske statsmakta adlyder den nasjonale og internasjonale monopolkapitalen, skjønner de desto bedre at den amerikanske staten gjør det og at krigen ikke er noe "feilgrep" av dumme presidenter. For Solkom har det betydning at angrepene har stilnet helt. SFU's landsmøte har vedtatt full støtte til Solkoms arbeid. I andre organisasjoner som Unge Venstre og AUF er det mer usikkerhet, men også her har den anti-imperialistiske linja slått helt igjennom. Da bombinga av DRV ble gjenopptatt, var det mulig for FNL-gruppene i Oslo å få istand en demonstrasjon med bl.a. parolen "Bekjemp USA-imperialismen, der både UV, AUF, Vietnambevegelsen og Norsk Studentunion var med. NSU har som kjent vedtatt en uttalelse mot USA-imperialismen og til støtte for kravene "Brudd med Saigon-juntaen" og "Anerkjennelse av PRR og DRV".

Så sterk er den anti-imperialistiske linja blitt at også sosialdemokratiske og liberale aviser, vanlige forlag etc. må følge med. Det norske samlaget gir ut bok om USA-imperialismen, Gyldendal "Ikke bare Song My". Kronikker i f.eks. Arbeiderbladet behandler nå Indo-Kina ut fra seirene i folkekrigen og har kvittet seg med alle illusjoner om USA's "fredsvilje". Nesten ingen snakker om fred uten på FNL's betingelser. PRR's fredsforslag er akseptert - som det eneste reelle grunnlag.

De åpne forsvarerne av krigen er samtidig blitt helt isolert politisk. Selv en Høyre-organisasjon som DKSF (Den Konservative Studentforening) tør ikke slutte konsekvent opp om Nixons politikk.

Vi kan altså fastslå at Solkoms propaganda har slått igjennom i opinjonen. Dette er et kombinert resultat av vår egen aktivitet, av utviklingen i Indo-Kina (særlig Kambodsja-invasjonen) og av oppsvinget i kampen mot monopolkapitalen her hjemme. Det er ikke mindre betydningsfullt av den grunn.

Men dette betyr ikke at kampen er vunnet. På en del måter er det først nå den begynner. For samtidig som flertallet av folket mer og mer går over til å støtte FNL og fordømme USA-imperialismen, fortsetter regjeringa sin politikk med lojal støtte til Nixon-administrasjonen. Den nekter å anerkjenne DRV og opptrer som om PRR ikke eksisterer. Den utvider de diplomatiske kontaktene med reaksjonære regimer i Sørøst-Asia og tilskynder norsk investering i området. Norsk storkapital gjør allerede god forretning her og har oppdaget at det er mer å hente. USA-imperialismen har sterke partnere i Norge. Og for å forsvare sine interesser prøver disse kreftene å støtte opp om Nixons propaganda. Det gjelder å bygge opp bildet av Saigon-juntaen som en reell nasjonal regjering. Siden krigstilhengerne er så isolert i dag, må USA-imperialismens partnere i Norge ta i bruk helt høyre-ekstremistiske grupper til å drive sin propaganda. Men dette bør ikke få oss til å undervurdere fienden. Komitéen for Sydøst-Asia og Saigon-kontoret har penger i ryggen, de bygges opp for full musikk av "NÅ" og VG. I det siste har de også fått god nytte av "uteuriksekspertene" Jahn Otto Johansen og Per Olvind Heradstveit, den siste med et nydelig propagandaprogram for Saigon-juntaen i norsk TV.

Mange passive motstandere av USA-imperialismens krig i Indo-Kina har ikke klart for seg hvor viktig solidaritetsarbeidet er for de indokinesiske folkenes kamp. "Jeg støtter naturligvis FNL. Men min støtte hjelper dem jo ikke særlig på slagmarka", sier noen. Det er klart at det er riktig at

det er FNL's militære og politiske støtte i Vietnam som først og fremst avgjør kampen (og tilsvarende for frigjøringsfrontene i Kambodsja og Laos). Men å tro at det internasjonale solidaritetsarbeidet ikke har noe å si for hva som skjer på slagmarka er galt. Hva er det som har satt USA's hær praktisk talt ut av spill i landkampene i Vietnam og dermed vært en av grunnene til at Nixon har måttet innlede den såkalte "vietnamiseringa"? Det ene svaret er frigjøringshærens styrke, det andre er oppråtningen i den amerikanske hæren. Soldatene vil ikke slåss mer, de røyker hasj, går med fredsmærker og følger ikke ordre. Det er opplagt at den sterke krigsmotstanden og anti-imperialistiske propagandaen i USA har sin skyld i dette. Og denne motstanden blir styrket og henter inspirasjon fra den anti-imperialistiske motstanden i resten av verden, også i Skandinavia.

USA-imperialismen er en felles fiende for alle verdens folk. Den kan synes uhyggelig sterk, men dette eksemplet viser nettopp at når folkene virkelig reiser seg da svinner styrken fort. Akkurat nå står den svakest i Indo-Kina, her har folkene virkelig nådd langt fram mot frigjøring, men det er også her USA-imperialismen satser sterkest på å beholde grepet. Indo-Kina er fremdeles brennpunktet i verdens folks kamp mot imperialismen. En seier her vil gi USA-imperialismen et virkelig hardt slag og bringe den på defensiven. Dette bør vi ha klart for oss i vår egen kamp. Den forsvarskampen folk i Norge nå fører mot den nasjonale og internasjonale monopolkapitalen er helt nødvendig. Men den mektigste fienden i denne kampen er når det kommer til stykket (selv om dette bare er delvis synlig nå) USA-imperialismen. Det er de amerikanske monopol-selskapene som dominerer utviklingen, i stigende grad også i Europa, og når folkene virkelig prøver å forsvare seg mot overgrepene, når kampen blir så hard at den truer de amerikanske interessene, da kvesser USA-

imperialismen sine kler. Derfor er kampen for Vietnams folk på lang sikt også en kamp for våre egne interesser.

Vår målsetting med arbeidet må ikke bare være å styrke motstanden mot USA-imperialismens forbrytelser i opinionen, - vi må også bruke denne motstanden til å isolere USA-imperialismen politisk og diplomatisk i verdensmålestokk. Hittil har vi ikke maktet dette i særlig grad. Utad gir regjeringa et bilde av Norges holdning til krigen som knapt kunne passet Nixon bedre. Og det kommer regjeringa ikke til å gi seg med før den blir presset til det.

Dette må ikke få oss til å tro at det er umulig å gjøre noe. I Sverige har DFFG (FNL-gruppene) ikke bare presset regjeringa til å anerkjenne DRV (det tvang seg jo fram i DNA her hjemme og), de har på trass av voldsom hets fra pressa og regjeringa gjennomført aksjoner mot USA-ambassadøren som mer eller mindre har frosset ned det diplomatiske forholdet USA/Sverige og vist hele verden hvor det svenske folket står. De har også presset Palme-regjeringa til å gå stadig lengre i sine uttalelser, selv om regjeringa ennå ikke har anerkjent PRR.

Det som er nødvendig for å sette makt bak diplomatiske og politiske krav overfor regjeringa, for å styrke den anti-imperialistiske kampen slik at det ikke blir tvil om hvor det norske folket står, er en organisering av opinionen. Det er ikke nok at flere sympatiserer med Solkoms paroler, - klarer vi ikke å få organisert denne støtten på den ene eller andre måten, vil den være til liten nytte.

Oppsvinget i kampen i Norge og utviklingen i Indo-Kina har gitt FNL-aktivistenes arbeid mye større spillerom. Skal dette bli til nytte for de Indo-Kinesiske folkenes kamp, må vi lære oss sjøl å bruke det - og bruke det riktig.

Spørsmål:

1. Hva betyr oppsvinget i kampen i Norge for folks forståelse av den anti-imperialistiske linja?

BREV 3:

HOVEDOPPGAVA FOR VÅREN

Siden landsmetet i 1969 har Solkom til enhver tid stilt seg særegne hovedoppgaver. I landsmøteperioden 69/70 stilte vi oss

studiene som den viktigste oppgava, høsten 70 blei hovedvekt lagt på den interne organiseringa under parolen "styrk styrefunksjonen". Det er nå nødvendig å oppsummere erfaringene vi har vunnet ved å stille oss disse hovedoppgavene, slik at det blir mulig for hele fronten å enes om en klar analyse og forståelse for en ny hovedoppgave som skal bringe oss videre framover.

Hva mener vi med ei hovedoppgave? Vi må ha et langsiktig mål, og forståelsen for hvordan vi skal nå dette målet må falle ut i et riktig stilt kortsiktig mål. Ei hovedoppgave er det arbeidsområde vi vier alle våre krefter og all vår oppmerksomhet på en slik måte at innsatsen her løser de viktigste nåværende problem som hindrer oss i å nå vårt langsiktige mål. Å stille ei hovedoppgave faller altså i tre prosesser, som er nøye bundet til hverandre:

1. Drøfting og analyse av "vårt langsiktige mål" (Strategien).
2. Analyse og oppsummeringer av arbeidet til nå, hva er de viktigste motsetningene og drivkreftene i fronten og det arbeidet vi driver, hvor står vi i øyeblikket i forhold til det langsiktige mål vi har satt oss? Formulere taktiske, kortsiktige mål. Formulere hovedoppgave allment.
3. Konkretisering: Hvordan skal denne hovedoppgava gripes an på de forskjellige nivåer i fronten. Finne de viktigste metodene for å løse hovedoppgava.

I arbeidet vårt tar vi alltid utgangspunkt i situasjonen i Sørøst-Asia. Hva særtegnert utviklinga på de to sidene i krigen i 1970? For

å ta imperialistene først: de har utvida krigen til hele Indo-Kina. Deres taktikk er klar: Å forsøke å gjennomføre Nixon-doktrina, la asiater bekjempe asiater: "vietnamisering". Denne taktikken tvinger imperialistene til å gi sine marionettregimer en ansiktsløftning, støtte dem kraftig materielt og i propagandaen. Dette siste er viktig når imperialistene forsøker å bedra verdensopinionen. I Norge har det kommet til uttrykk i opprettelsen av Saigonkontoret, fascistorganisasjonen "Norsk Vietnamersk Forbund", i Heradstveits "reportasjer" osv. På folkenes

side har særlig en viktig ting skjedd: På bakgrunn av imperialistenes krigsutvidelser og styrkinga av folkenes kamp blei den indokinesiske enhetsfronten oppretta i april. FNL og de indokinesiske folkene har forsterket sin kamp mot fienden samtidig som de har konsolidert de frigjorte områdene.

Dette er den internasjonale bakgrunn for vår analyse av Solkoms arbeid.

Kampen mot USA-imperialismen vil bli langvarig. Lederne i DRV og PRR framhever den langvarige folkekrigen som skal beseire USA-imperialismen. I boka "En kort framstilling av Vietnams Arbeiderparti" står det: "Det fundamentale prinsippet må være følgende: vårt folk kjemper mot imperialismen - en fiende som rår over en sterk armé og mengder av våpen. Det er årsaken til at vi må føre en langvarig krig. I løpet av denne må vi utslette et økende antall fiendtlige soldater og krigsmateriell, samtidig som vi opprettholder og utvikler våre egne styrker. På denne måten vil vi gradvis drive fienden på defensiven og sjølf komme fra en situasjon i underlegenhet til overlegenhet over fienden

og til slutt seire". (An Outline History of Vietnam Workers' Party, Hanoi 1970. Kan bestilles hos Solkom).

En langvarig kamp krever en organisasjon som driver kontinuerlig aktivitet med stadig større oppslutning. Slik kan vi utvikle oss fra underlegenhet til offensive aksjoner i kampen mot USA-imperialismen.

Vår strategiske (langsiktige) oppgave er derfor å bygge opp en anti-imperialistisk enhetsfront i Norge. I dag må denne ha form av en solidaritetsfront med de indokinesiske folkenes kamp mot USA-imperialismen. Det er i Indo-Kina kampen er hardest og imperialismen står svakest. M.a.o. Indo-Kina er idag brennpunktet i kampen mellom verdens folk og USA-imperialismen/sosialimperialismen.

I arbeidet med å støtte det Vietnamesiske og de andre indokinesiske folkene har vi reist paroler som USA ut av Indo-Kina, Bryt med Saigon-juntaen og Anerkjenn DRV, PRR og folkenes regjeringer i Indo-Kina. Disse parolene har et tosidig formål. For det første på kort sikt: mobilisere flest mulig bak disse konkrete krava. For det andre fører disse parolene til - i og med at vi reiser dem ute blant folk - at vi vinner stadig større oppslutning om våre aksjoner da folk innser at de er riktige. Dvs. å propagandere og aksjonere for disse konkrete krava tjener samtidig vår langsiktige oppgave: å bygge opp en anti-imperialistisk enhetsfront.

Når vi oppsummerer vårt interne arbeid, både i 1970 og når vi ser lenger tilbake, finner vi to ting som først og fremst har drevet fronten som organisasjon, framover, og som er de hovedoppgavene vi har stilt oss: Studier og organisering. Studiene har utviklet aktivistene, høynet deres politiske nivå og bedret vår propaganda, (jfr. siste landsmøte som var det første i Solkoms historie med enhetlige vedtak både når det gjaldt politisk program og vedtekter), organiseringa har muliggjort

bedre arbeid gjennom samordning av innsatsen, planlegging har sikra kontinuitet og muliggjort nye skritt framover. Et eksempel er siste Vietnam-uka som er den største høst-uke vi har arrangert; et annet er den felles demonstrasjonen i Oslo mot bombinga av DRV i november, som var heilt og fullt anti-imperialistisk og der 17 organisasjoner deltok. Likeledes kan nevnes oppslutninga om lokale møter rundt omkring, som Lillehammer, Gjøvik og Stavanger og alle aksjonene mot "Green Berets" som vokser i omfang og styrke. Uten å skifte hovedoppgave fra studier til organisering ville med sikkerhet arbeidet vårt stagnert og gått tilbake, istedetfor som nå, hvor vi som helhet ser bra framgang. En rekke av gruppene har kommet opp på et høyere nivå i arbeidet i høst, og samlet antall grupper og kontakter øker stadig.

Disse hovedoppgavene, drivkreftene i frontens utvikling til nå, har vi hver gang kommet fram til etter grundig analyse av hva som er hovedmotsetninga i fronten, hva som vi ser som den mest utprega mangel i arbeidet vårt, og som i store trekk er den mangel som andre feil og problemer, motsetninger, er avhengig av. (For landsmøteperioden 69/70 var det ujamne politiske nivået hovedmotsetninga, utpå våren og sommeren 1970 var det manglene i den interne organisering som var den viktigste hindringa for aktivt solidaritetsarbeid). (jfr. krise i økonomien).

Hvilke motsetninger er det nå som rår i fronten? Mange, tilsynelatende.

Det er tegn til utilstrekkelig medlemsdemokrati i fronten. En del avgjørelser tas (både sentralt og lokalt) som burde vært gjennomført for grundigere drøfting blant medlemmene. Rapporter fra Vietnam-uka viser at endel steder er oppgavene blitt løst på en mekanisk, byråkratisk måte, medlemmene er ikke blitt tilstrekkelig engasjerte. Dette er en feil som hadde spirene sine i Landsstyrets (LS) utkjør på hovedoppgava i begynnelsen av høsten, men som blei oppdaget og forsøkt korrigert

etter Vietnam-uka. Et annet eksempel er det ultrasentralistiske utkjøret i For Vietnam (FV) om EEC uten at gruppene var blitt informert og hadde fått tid til diskusjon. Det er nødvendig å egne stor oppmerksomhet på dette spørsmålet.

Det vises for lite initiativ når viktige ting skjer som angår arbeidet vårt, ofte tas disse initiativene for seint, dersom de overhode tas. Eksempel på noe som tross alt var bedring her er allikevel Oslo-gruppens demonstrasjon mot bombinga av DRV 26. november. Det er klart at liknende ting kan gjøres flere steder enn i Oslo. Utilstrekkelighet i dette hensende skyldes flere ting, det dreier seg hovedsaklig om svakheter i politikken, vi "griper" ikke viktige ting før det nesten er for seint, ofte gjør vi det seinere enn alminnelige folk utenfor fronten..

Under arbeidet med å løse hovedoppgava i høst er det tydelig at en del grupper har hatt vanskeligheter med å drive regelmessige studier. Det gjelder særlig svaker grupper som ikke har kunnet dra full nytte av studiene på FNL i Norge.

Det er heller ikke så at arbeidet med den interne organiseringa er endelig fullført (det vil det aldri bli), sjøl om vi har gjort viktige framskritt. Økonomien er langt fra løst i mange grupper - økonomikampanjen må intensiveres.

Det er en åpenbar motsigelse i fronten når det gjelder rekruttering fra forskjellige lag av befolkninga. Skoleelever og yngre folk er dominerende i forhold til f.eks. arbeidere, småbrukere, husmødre etc. Gjennomsnittsalderen i fronten er lav. Dette varierer dog noe fra sted til sted. Stort sett gjelder at de gruppene som har en relativt bred folkelig sammensetning også er de med jevnest og best aktivitet.

Det er ennå store forskjeller mellom de forskjellige enhetene

i fronten når det gjelder organisatorisk og politisk nivå. Både vanskene og gjennombruddene kan være av tilsynelatende svært forskjellig karakter, men vi mener de alltid lar seg føre tilbake til en av disse motsetningene.

Denne "lista" med motsetninger, problemer og mangler i fronten er imidlertid ikke mye verdt dersom vi ikke peker på hva som binder dem sammen, "summerer" opp sakene og setter det i sammenheng med den allmenne politiske situasjoner. Vi mener alle de problemer og mangler, motsetninger og drivkrefter fronten inneholder kan summeres opp i følgende hovedmotsetning: På den ene sida alle som tar avstand fra USA-imperialismens aggresjon i Indo-Kina, som står på folkets side og støtter FNL og PRR. På den andre sida vår lave grad av organisering av denne opinionen i forhold til mulighetene. M.a.o.: det finnes massevis av folk å dra inn i arbeidet, men vi har ikke maktet å dra nytte av dem.

Med dette mener vi:

Solkoms politikk, vår linje i Vietnamarbeidet, har som nevnt i løpet av året fått stadig stigende tilslutning. Vi ser det i forholdet til andre organisasjoner, i det økte salget av For Vietnam, i den økende interessen for vårt arbeid, vi har nådd ut til nye folk og har befestet vår ledende stilling i Vietnamarbeidet. På den andre sida har dette ikke gitt seg tilstrekkelig utslag i organisatorisk tilslutning, vi har ikke greidd å trekke massene av nye folk og sympatisører med i arbeidet. Det eksisterer et gap, et spillerom for fronten til organisering av folkeopinionen som vi absolutt må utnytte.

Når f.eks. skolegrupper i denne situasjonen viser tegn til stagnasjon, når det alment viser seg vanskelig å utvikle FNL-arbeid på en skole utover et visst nivå, skyldes ikke dette primært at folk er opptatt med andre ting. Det skyldes i bunnen og grunn grup-

pas isolasjon - den må ut til folk i distriktet og hente nye medlemmer der. Bare ved dette kan gruppa vinne nye erfaringer som er nødvendige for å føre arbeidet videre framover, gjennom kontakten med det arbeidende folket. Dette betyr sjølsagt ikke at gruppa skal slutte å drive anti-imperialistisk arbeid på skolen.

Fronten - som helhet - må bli mer folkelig, dersom vi skal vinne den krafta i kampen mot USA-imperialismen som er nødvendig. Det som i øyeblikket er det viktigste middel til å løse våre problemer, er å trekke nye folk til fronten - folk som er eller er på vei til å bli enige med oss - gi dem arbeidsoppgaver osv., i det hele tatt utvide fronten. Å trekke flere med i FNL-gruppene vil på lengre sikt løse problemene på de fleste felter: bedre ledelse (flere, ivrige folk å velge mellom), bedre økonomi (meir salg), bedre studier (flere synspunkter gir bedre diskusjon), bedre aksjoner (ikke noen få må gjøre alt). Det er imidlertid ikke likegyldig hva slags folk vi nå skal legge hovedvekta på å trekke med. Gruppene bør allment ta sikte på å etablere seg som boligstreksgrupper (for de som ikke allerede er det) og slå rot i det arbeidende folket. Det er først når arbeiderne slutter aktivt opp om vårt arbeid og gir det sin støtte, i siste instans med sitt sterkeste våpen, streiken, at den anti-imperialistiske kampen vil få den avgjørende tyngde som er nødvendig for at den skal lykkes. Eks. streik mot de første tyske NATO-offiserene på Kolsås samt Spania-aksjonen etter krigen.

Før vi formulerer hovedoppgava er det imidlertid nødvendig å se på den siste av de tre drivkreftene i fronten, nemlig propagandaen. Propagandaen er det viktigste middel vi har når det gjelder å reise en folkeopinion, det er ved det kontinuerlige opplysnings- og agitasjonsarbeidet vi når ut til folk og får dem overbevist om riktigheten av våre standpunkter. Alle våre andre aktiviteter i fronten, som studiearbeid og styrearbeid,

tjener til sjuende og sist propagandaen.

Vi har ved vår propaganda skapt en stadig økende opinion for våre paroler i Vietnamarbeidet. Svakheten ligger som sagt i det at dette ikke har fått tilstrekkelig organisatoriske utslag. Vi må forstå at det er nødvendig å skape en opinion også for organisering. Vi må fortelle folka våre at dersom de slutter seg til fronten, styrker de Vietnams folks sak og kampen mot USA-imperialismen på en konkret måte - den beste måten.

Vi må for å oppnå dette legge hovedvekta på propagandaen, være nøye med dens innhold form og hvem den henvender seg til. Vi må intensivere vår propaganda langs de generelt riktige linjer den nå følger, med konkrete krav til den norske regjeringa og støtte til FNL og PRR samtidig som denne propagandaen blir gjennomsyret av et lokalt press: gå med i Solkoms FNL-grupper!

Hovedoppgava kan nå formuleres i følgende paroler:

1. DRIV PROPAGANDA FOR ORGANISERING!
2. TREKK FLER FOLK MED I ARBEIDET
3. ORGANISER OPINIONEN!

Hovedparolen er her: Driv propaganda for organisering! For å løse denne oppgava er det to områder vi må konsentrere oss om.

For det første at all vår propaganda og alle våre aksjoner må ha som mål å få flere med i FNL-gruppene. I planlegginga, i gjennomføringa og oppsummering må vi alltid stille oss spørsmålet: Vil vi på denne måten trekke folk til gruppa? Derav underparolen: Trekk flere folk med i arbeidet!

Men det er mange som syns det å jobbe aktivt i ei gruppe er for mye i første omgang. Allikevel vil de gjerne aktivt støtte vårt arbeid. Derfor må vi også i vårt arbeid stille oss spørsmål som: Hvordan få folk til å kjøpe og abonnere på FV?, få dem til å gi

penger til FRigjøringsfondet, eller støtte gruppa økonomisk? I tillegg spørsmål som Hvordan få klubber og fagforeninger til å vedta uttalelser mot USA-imperialismen og støtte folket i Vietnam? Dette vil si å organisere opinionen.

For å klare denne oppgava er det å utarbeide lokal propaganda viktig. Lokale løpesedler og innlegg i lokalavis. Dermed må det stadig undersøkes hvordan folk reagerer på vår propaganda og våre aksjoner for gjennom den måten å forbedre arbeidet. Noe alle grupper kan gjøre er å ta for seg lære bøkene i historie, samfunnskunnskap o.l. Gå gjennom avsnittene som behandler USA-imperialismens rolle i Sørøst-Asia etter krigen, reis kritikk og diskusjoner om dette i klassen og blant kamerater.

Erfaringene fra Green Herets aksjoner forteller oss at de gruppene som har tatt lokale initiativ til aksjoner har opplevd et oppsving i arbeidet etterpå. Dette gjelder Arendal, Stavanger og Haugesund.

Vi kan dele propagandaen i tre felt:

- A. Salg av For Vietnam og spredning av sentrale løpesedler. Viktigst her er salg av For Vietnam. Gruppa bør diskutere hvordan utnytte salget til å trekke folk til seg. F.eks. stensil i bladet, notere påvirket på kjøpere med sikte på å trekke dem nærmere fronten. Likeledes hvordan få abonnenter til For Vietnam. Den sentrale propaganda (FV, løpesedler) bør kritiseres og sendes LS.

- B. Aksjoner (møter, demonstrasjoner).

Når gruppa har fått et godt grep om salget av FV, spredning av sentrale løpesedler, bør en utvikle arbeidet til åpne møter, demonstrasjoner etc. Disse bør ha et konkret siktemål, f.eks. mot et visst dis-

trikt eller arbeidernes vedlegg i fabrikk. LS står til disposisjon med praktisk og politisk hjelp for gruppen.

- C. Utvikle aksjonsnemnet.

I den påværende situasjon som er redegjort for ovenfor er det viktigere enn noe sinne å organisere den ekte oppslutninga gjennom aksjonsnemnet, f.eks. om et åpent møte. Aksjonsnemnets hovedformål er å trekke folk fra de tilsluttede organisasjoner med i fronten. Den må derfor være rettet mot konkrete tiltak med arbeidsoppgaver for organisasjonene, være aksjonsnemnet og ikke papirenemnet.

- D. Arbeid på bedrifter.

Her har vi få erfaringer. Må i første rekke konsentrere oss om å spre propaganda, f.eks. salgsaksjon på FV i samband med en innsamlingsaksjon til FNL. Vedtak på klubbmøter, f.eks. tilslutning til våre kampparoler, til åpne møter, demonstrasjoner osv. er en bra ting.

- I Kulturell, anti-imperialistisk propaganda.

Bruk sanger, diktopplesning. Korte sketsjer osv. Sjøl om kulturelle innslag i propagandaen er bra, er det allikevel klart at jobbing med dette ikke må gå ut over viktigere oppgaver.

Alle aksjoner bør forberedes med et studiemøte om innholdet i aksjonen. F.eks. på FV's artikkel i FNL i Norge o.l. for på denne måten å få alle medlemmene til å forstå hvorfor en aksjon er nødvendig og for at de kan organiseres til å trekke flest mulig med på aksjonen. På den måten blir parolen: Trekk flere folk med i arbeidet virkeliggjort i gruppa.

Organiseringer

Økonomikampanjer er fremdeles viktig. Intensiveringen av propagandaen krever god økonomi, samtidig som hovedoppgava bidrar til løsning av økonomien. Ellers bør det indre organiserende arbeidet fremdeles tillegges stor vekt.

Uten skikkelige styrer vil sjøl-
sagt utglidning til halsløs akti-
visme være en levende fare. Grup-
per som ikke har skikkelige ar-
beidende styrer må ta sikte på å
løse denne oppgava først. Med-
lemsdemokratiet må hele tida eg-
nes oppmerksomhet uten at en der-
med glir i den motsatte fella med
ikke å gjøre noenting før alt er
gjennomdiskutert.

Studiene

Må drives mer planmessig og være
konkrete på en slik måte at det
tjener hovedoppgava. Studien
kan i allminnelighet deles i tre:

Studier for medlemmene (FNL i Nor-
ge, medlemsbulletiner, punktstud-
ier).

Studier for nye folk i gruppa
(trinn II).

Studier for sympatisører (trinn I).

Studiearbeidet må drives bevisst
som ledd i medlemsvervinga.
Hovedoppgava har to sider, som
alt det arbeidet vi driver har
det. Vi har hittil stort sett
bare opptatt oss med den ene sida,
den som angår fronten, organisa-
sjonen.

Den andre sida er den som mer
direkte angår den enkelte aktivist
Solkom har mange aktivister, vi
gjør i hovedsak bra arbeid, men
vi kan med sikkerhet gjøre enda
bedre arbeid dersom vi greier å
anvende hovedoppgava på oss sjøl.
Hver enkelt aktivist må intensi-
vere sin personlige propaganda,
ved å heve sitt politiske nivå og
vise dristighet i kontakten med
folk. Det er ikke slik at folk
er uinteressert i det vi driver
med, tvert om er folk svært inter-
essert og reiser saka når vi snak-
ker med dem - så hvorfor da være
tilbakeholden?

Når det gjelder å trekke nye
aktivister til fronten, så er
dette ei svært viktig side, kan-
ske den viktigste. Driv anti-
imperialistisk propaganda over
alt! - diskuter, kritiser, agi-
ter og overbevis folk om riktig-
heten og nødvendigheten av å
jobbe i fronten - da vil det også
komme folk.

Hovedoppgava for den enkelte ak-
tivist kan vi derfor formulere
på følgende vis:

**HVER FNL-AKTIVIST MÅ BLI EN GOD
PROPAGANDIST!**

Spørsmål:

- 0) Hvorfor er det viktig å videre-
utvikle Solkom?
- 1) Hva vil det si å stille en
hovedoppgave?
- 2) Oppsummer siste aksjon gruppa
gjennomførte med sikte på
parolene:
 - a) Trekk folk med i arbeidet!
 - b) Organiser opinionen!Hvilke feil ble begått, hva
var bra. (Noter erfaringene
til neste aksjon).
- 3) Hva er det viktigste gruppa
må ordne for å sette hoved-
oppgava ut i livet:
 - a. Løse - medlemsdemokrati
planlegging
 - b. økonomi
 - c. studiene
- 4) Hva kan gruppa gjøre for å
forbedre:
 - a. skriftlig propaganda
(salg av FV).
 - b. Møter, demonstrasjoner
 - c. aksjonseinheit.Hvilke av disse tre er vikt-
igst å utvikle for gruppa?
- 5) Trekk fram idéer til lokal
propaganda. Hva kan gjøres
med disse idéene?
- 6) Hvordan kan hver enkelt bli
en bedre propagandist? Dis-
kuter hvordan en kan legge
opp kritikk-møter, oppsummer-
inger der målet er at hver
skal få diskutert sine erfar-
inger med sikte på å bli bed-
re i propaganda-arbeidet.

Samtidig med disse studiene bør
gruppa gjennomføre en propaganda-
aksjon (salg av FV, åpent møte,
filmkveld, kritiser og arrangere
diskusjoner om imperialistiske
løgner i lærebøker), slik at alle
kan diskutere studieopplegget ut
fra praktisk erfaring.

SITUASJONEN I NORGE (FORTS. FRA S. 14)

2. På hvilke måter har solidari-
tetsarbeidet i Norge konkret
betydning for de indo-kinesi-
ske folks kamp?
3. Hvorfor er en støtte til de
indo-kinesiske folks kamp
på lang sikt en støtte til
vår egen kamp?